

sme po določbah postave o okrajnih zastopih — razveljaviti volitev, zakaj okr. zastop se je bil že osnoval. Tako pa ni mogla razsodba upravnega sodišča dobiti veljave, ako se ne razpusti okr. zastop in za to je namestništvo z ukazom z dne 16. novembra imenovani okr. zastop razpustilo in to na podlagi § 81 štaj. postave za okr. zastope.

Le-to je vodilo namestništvo, da je razpustilo okr. zastop v Celji. Ker pa še ni dobila pravne moči le ona naredba in ker je mogoče, da bo moralo ministerstvo notranjih zadev še razsoditi o ugovoru zoper to naredbo, omenim le-te dejanske okoliščine.

Kar se tiče pa vprašanja gospodov, ali mi je bila znana naredba namestništva o razpuščenju okr. zastopa v Celji, predno se je izvršila, navedem to, da sem izvedel o tem iz poročila namestništva z dne 16. nov., le-to pa mi je došlo dne 19. novembra.

Tako je odgovoril minister grof Taaffe, poslanci na desnici drž. zbora so mu pritrjevali ali na levici je vse molčalo — očitno znamenje, da jih je ministrov odgovor poparil, težko pa, da je veliko jim pripomogel tudi do —boljšanja.

Bralna društva.

O namenu in potrebi „bralnih društev“ nam piše prijatelj slov. ljudstva precej dolgo pismo ter izpoveda v tem svoje dobre misli. Le-te so mu gotovo na čast in nam je le žal, da ne smemo povedati imena blagega moža, sicer pa sodimo, da storimo prav, če jih objavimo na tem mestu. Pismo se glasi tako-le:

V Vašem listu št. 46 berem dopis iz Koniškega okraja, v katerem dopisnik med drugim predlaga, naj bi posojilnice itd. vsako leto nekaj darovale za naročilo in razširjanje slov. časopisov med kmeti. Ne gledé na to, da takovo ravnanje menda ne spada v delokrog posojilnic, morala bi se, ako naj ima to tudi uspeh, osnovati posebna društva, ki bi razposojevanje listov posredovala itd. Vse to pa se mi ne zdi prav praktično, ker čitanje časnikov ima po mojem mnenju za kmeta le tedaj večjo vrednost, če ima kmet priliko, o čitanem tudi svoje mnenje proti tovarišem svojega stanú izjaviti. S kratkimi besedami: On naj misli, kaj je čital!

Ako stojé taka društva, katera bi potem morali imenovati: „bralna društva“ pod vodstvom tako imenovanih olikanih ljudi, t. j. ljudi, ki niso kmečkega stanú, potem se kmet že več noče prav po svoje izražati, ter se večkrat sramuje, svoje mnenje drugim povedati, čeravno je morebiti prav jedrnatih misli.

Mislil sem si tedaj, da bi bilo morebiti bolje sredstvo, da se doseže kaj v tej reči, ko kmečki fantje ali kmetje sami med seboj

ustanovili taka bralna društva. Vsi udje takega bralnega društva imeli bi enakomerno nositi stroške za list, katerega si naročijo.

Recimo, da je naročen „Slov. Gospodar“. List stane s poštnino vred celo leto 3 fl. Ako bralno društvo obstoji samo iz deset udov, imel bi plačati vsak ud 30 kr. na leto, kar gotovo ni veliko! Pobirajo jo fantje tudi za veselice, med seboj in pri primožnejših ljudeh denar za strelni prah!

Da naj bi se v taka bralna društva zjedini le fantje, ki so tudi drugače dobri prijatelji, to je pogoji, ker drugače bi bilo lahko mogoče, da bi ta družba bila le gnezdo. Da bi pa takova bralna društva kmečkemu ljudstvu veliko koristila, upam, da mi vsakdo pritrdi. —

(Konec prih.)

Gospodarske stvari.

Domača živina in nje vzboljšanje.

Kdor hoče imeti od svoje živine dobička pa tudi veselja, njemu ne bode vse eno, kako da postavi v hlev, med živino, katero že ima. To se umeje že samo po sebi, da si nihče, tudi mlad gospodar si ne spravi koj v enem celega števila živine v svoje hleve, ampak to dela previdno. Nekaj ga v tem vodi denar, ki ga je treba za živino, nekaj pa tudi potreba, kajti živine, ki je ne potrebuje tako hudo, ne kupi dokler mu je ni potreba.

Le-ta potreba nastane pa mu iz različnih vzrokov. Človeku je potreba živine za vprego, za mleko, za rejo, za pitanje ali še za kako drugo korist. Brž ko nastane taka potreba in silniša, ko je ona, tem hitreje mu je seči v žep ter kupiti živinče, ki mu ga je potreba.

Pri tem se mu je se vé, da ravnati po svoji mošnji ali tudi na druge reči gleda, ako mu je le mogoče. Na vsak način mu velja kot glavno načelo, da si z novim živinčetom vzboljša, to se pravi, k živini, ki jo že ima, še pridobi tako, ki vstreza njegovi potrebi pa tudi k ostali živini stoji dobro ter je vredna, da stopi v nje vrsto.

Izlasti pri kravah, ki so za pleme, treba je previdnosti, kajti pri njih se opeče človek sila lahko in izredi si iz njih lahko živino, ki mu ni na hvalo. Pri teh kravah je torej dobro, če se gleda na barvo. Le-ta mora biti taka, da se prileže barvi domače živine. Kdor ne gleda na to, tak si napravi čudno zmešnjavo barv, skorej mu bode v hlevu toliko različnih barv, kolikor stoji v njem živine. O njem se reče lahko, da redi živino tje v dan in če ga še sodi kdo huje, poreče mu, da je slab gospodar.

Ali to še ni vse, barva je le nekaj zunanjega in pri različnih barvah utegne še le dati živina dobička. Druga pa je, če je živina raz-